

LBRIS

We know
books

KARIN
ALVTEGEN

TRĂDAREA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALVTEGEN, KARIN
Trădarea / Karin Alvtegen; trad.: Iordana Ferent,
Ștefan Ferent. - București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-60-6

I. Ferent, Ștefan (trad.)
II. Ferent, Iordana (trad.)

821.113.6-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Strada Turda 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

KARIN ALVTEGEN
Svek
© Karin Alvtegen 2003
Publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENT
ȘTEFAN FERENT

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8255-60-6

1

– Nu știu.

Două cuvinte care, auzite separat sau într-un alt context, sunau complet inofensiv. Total lipsite de seriozitate. Pur și simplu două vorbe care demonstrau că el nu era sigur și, prin urmare, prefera să nu răspundă.

Nu știu.

Două cuvinte.

Ca răspuns la întrebarea pe care ea tocmai o pusese, păreau o amenințare pentru întreaga ei existență. O prăpastie apărută fără veste în parchetul proaspăt lustruit al camerei de zi.

De fapt, ea nu pusese o întrebare, ci doar rostise cuvintele ca să-l facă să înțeleagă cât de îngrijorată era. Dacă ar pune întrebarea despre situația de neconceput, atunci lucrurile s-ar putea îmbunătăți cel puțin mai pe urmă. Un moment hotărâtor pentru amândoi. Ultimul an se consumase într-o confruntare fără sfârșit, astfel încât întrebarea ei nu era decât un mod de a începe o discuție despre faptul că nu mai era capabilă să facă față situației și nu mai putea să ducă întreaga povară de una singură. Avea nevoie de sprijinul lui.

El dăduse răspunsul nepotrivit.

Folosise două cuvinte pe care ea nu le percepușe niciodată ca pe o opțiune.

– Vrei să spui că de fapt pui la îndoială viitorul nostru împreună?

Nu știu.
Nu mai putea urma nici o altă întrebare; răspunsul lui o lăsase într-o singură clipă fără cuvinte. În mintea ei se văzu obligată să facă o întoarcere în timp și să reevalueze tot ceea ce înainte fusese pentru ea certitudine.

Ideea că era posibil ca ei doi să nu mai trăiască împreună nu făcea parte din sistemul ei de convingeri.

Axel, casa, bunicii minunați care aveau să devină într-o bună zi.

Ce cuvinte ar putea găsi ca să depășească amândoi clipa de față?

El stătea tăcut pe canapea cu privirea ațintită la ecranul televizorului unde se derula un serial american de comedie, în timp ce lovea ușor cu degetele telecomanda. De când intrase în încăpere, el nu-i aruncase nici o privire, nici măcar în clipa când îi răspunsese la întrebare. Distanța dintre ei era atât de mare, încât probabil nici nu l-ar fi auzit dacă el ar fi spus altceva.

Dar reuși să audă. Chiar foarte clar:

– Ai cumpărat lapte în drum spre casă?

Nici de data asta nu o privi. Doar o întrebă simplu dacă ea cumpărase sau nu lapte în drum spre casă.

Simți o apăsare în piept. Apoi acea furnicătură în brațul stâng pe care o simțea uneori atunci când timpul părea că se comprimă.

– Nu poți să închizi televizorul?

El se uită la telecomandă și schimbă canalul. Informații despre trafic.

Dintr-odată realiză că bărbatul care stătea pe canapeaua ei era un străin.

Figura îi părea familiară, dar nu-l cunoștea. Îi amintea foarte mult de bărbatul care era tatăl fiului ei și cu care cândva, cu peste unsprezece ani în urmă, promisese în fața lui Dumnezeu să împartă și bune și rele până când moartea îi va despărți. Bărbatul cu care cumpărase canapeaua aceea chiar anul trecut.

Era vorba de viitor, al lor și al lui Alex, pe care el îl puneă sub semnul întrebării, și el nici măcar nu reușea să o trateze cu respectul cuvenit, să închidă televizorul și să o privească.

Deodată, se simți foarte rău, spaima pentru întrebarea pe care trebuia să o pună ca să poată respira din nou făcând-o să resimtă un rău fizic.

Înghiți în sec. Cum să îndrăznească să afle adevărul?

– Ai întâlnit pe altcineva?

În cele din urmă, el își îndreptă ochii spre ea. Privirea îi era extrem de acuzatoare, dar măcar o privea.

– Nu.

Închise ochii. Cel puțin nu exista o altă femeie. Încercă cu disperare să se mențină pe linia de plutire după răspunsul lui încurajator. Totul era de neînțeles. În cameră nu se schimbase nimic, dar, în mod cu totul neașteptat, totul arăta altfel. Privi fotografia înrămată pe care o făcuse anul trecut de Crăciun. Henrik cu o căciulă de Moș Crăciun și un Axel emoționat în mijlocul unei grămezi colorate cu daruri de Crăciun. Întreaga familie adunată în casa copilăriei ei. În urmă cu trei luni.

– De când te simți așa?

El se uita din nou la televizor.

– Nu știu.

– Păi, cu aproximație, de două săptămâni sau de doi ani?

I se păru o eternitate până îl auzi răspunzând:

– Cam de un an.

Un an. Timp de un an el își dusesese existența punând la îndoială viitorul lor împreună. Fără să spună o vorbă.

În timpul vacanței din vara trecută când fuseseră în Italia. În timpul tuturor meselor luate împreună cu prietenii lor. Atunci când o însoțise într-o călătorie de afaceri la Londra și făcuseră dragoste. În toate momentele acelea, el se întrebase dacă mai dorea sau nu să trăiască alături de ea.

Privi din nou fotografia. Ochii lui zâmbitori care îi întâlneau pe ai ei prin obiectivul aparatului de fotografiat. Nu știu dacă te mai vreau, nu știu dacă mai doresc să trăiesc alături de tine.

De ce nu spusese nimic?
 – Dar de ce? Și cum ți-ai imaginat că am putea rezolva situația?

El ridică ușor din umeri și oftă.

– Nu ne mai simțim bine împreună.

Ea se întoarce și se îndreaptă spre dormitor pentru că nu mai suporta să audă și altceva.

Rămase cu spatele lipit de ușa închisă a dormitorului. Calmul lui Axel, respirația lui liniștită. Mereu în mijloc, ca un element de legătură între ei, noapte după noapte. O asigurare și un angajament că rămâneau împreună pentru totdeauna.

Mamă, tată, copil.

Nu exista nici o alternativă.

„Nu ne mai simțim bine împreună.“

Stătea alături de ea pe canapea cu toată viața ei în mâinile lui. Ce canal va alege? Tocmai preluase controlul asupra vieții ei; ceea ce dorea ea nu conta, totul depindea de el.

Fără să se dezbrace, se strecură încet sub plapumă, se așează lângă trupul micuț și simți cum o cuprindea panica.

Cum o să rezolve problema?

Și, după aceea, oboseala copleșitoare. Epuizată total pentru că întotdeauna ea era cea care își asuma responsabilitatea, cea activă, cea care pune totul în mișcare și făcea tot ceea ce era de făcut. Chiar de la începutul relației lor, fiecare își asumase rolul său. Atunci făcuseră haz, glumind pe seama deosebirilor dintre ei. În decursul anilor, obișnuințele se înrădăcinaseră atât de adânc, încât acum era imposibil să mai schimbi ceva; nu le rămânea decât să accepte că nu mai era nimic de făcut. Ea făcea în primul rând ceea ce trebuia făcut și abia apoi, dacă îi mai rămânea timp, ceea ce își dorea el să facă pentru ea. El proceda exact invers. Și, în timp ce el făcea ceea ce își dorea el să facă, orice altceva trebuia făcut era deja îndeplinit. Ea îl invidia. I-ar fi plăcut și ei să procedeze ca el. Dar atunci probabil că totul s-ar fi prăbușit. Tot ce știa ea era că dorea ca, din când în când, să fie el cel care preia conducerea. Să poată să stea și ea liniștită

uneori, să se odihnească. Să i se permită să se bizuie pe el din când în când.

În schimb, el stătea pe canapeaua lor, cumpărată chiar anul trecut, și asculta știrile despre trafic, punând viitorul lor împreună sub semnul întrebării, pentru că nu se mai simțea bine cu ea. Ca și cum ea ar fi sărit în sus de bucurie privitor la viața lor. Dar cel puțin ea încercase, aveau un copil, la naiba!

Cum se ajunsese în situația aceea? Când se produsese rup-tura? De ce nu-i spusese cum se simțea? Cândva se simțiseră minunat împreună. Trebuia să-l facă să înțeleagă că lucrurile puteau fi din nou la fel dacă nu ar renunța.

Dar cum avea să facă ea față?

Sonorul de la televizor amuți. Așteptând, ea îi ascultă pașii apropiindu-se de ușa dormitorului. Simți un val de dezamăgire când, fără să încetinească, își continuă drumul spre biroul lui.

Un singur lucru își dorea.

Doar un singur lucru.

Ca el să intre în cameră, să o îmbrățișeze și să-i spună că totul va reveni la normal. Că vor depăși împreună situația, că merita să lupte pentru tot ceea ce reușiseră să clădească în toți acei ani. Că nu trebuia să-și facă griji.

El însă nu veni.

El știa din clipa când ea intră în încăpere. În ultimele luni, îl urmărise prin casă încercând să înceapă o conversație, dar cumva el reușise mereu să o evite. Era foarte simplu să păstrezi tăcerea, să continui să te ascunzi în spatele activităților banale de zi cu zi și să eviți să faci pasul spre prăpastie.

În momentul acela era prea târziu. Ea se afla acolo blocând calea spre biroul devenit adăpost, iar el nu mai avea nici o șansă.

Cum putea să-i spună adevărul? Ce cuvinte ar putea să folosească oare ca să-i vorbească despre ceea ce se întâmplase? Apoi îl copleși teama aceea paralizantă. Teama de ceea ce știa, teama de ceea ce ar putea lăsa să se înțeleagă și teama de reacția ei. Se întrebă dacă ea putea să-i audă inima zvâcnindu-i cu putere, cum încerca ea să-și facă loc să evadeze ca să evite să fie forțată să scoată la iveală secretul pe care-l purta în ea.

Apoi veni întrebarea ei care declanșă totul.

— Vrei să spui că de fapt pui la îndoială viitorul nostru împreună?

Da! Da! Da!

— Nu știu.

Își detesta teama și detesta faptul că ea era cea care i-o provoca. Nici măcar nu era în stare să o privească. Rămase dintr-odată surprins, conștientizând că ea îi inspira dezgust. Dezgust pentru că în ultimii ani stătuse ca o stâncă alături de el în timp ce el se afundase din ce în ce mai adânc în disperare.

Ea făcuse ca totul să meargă mai departe ca și cum nu ar fi avut nici o importanță că el nu se mai implica. Tot ce reușise până atunci era să-l facă să se simtă ca un băiețel neajutorat.

Întotdeauna foarte repede. Totul terminat și pregătit înainte ca el să reușească să vadă că trebuia să fie făcut. Întotdeauna gata să rezolve orice problemă, chiar și acelea care nu erau nicidecum treaba ei, înainte ca el să aibă măcar ocazia să se gândească la ele. Ca o locomotivă cu abur neliniștită, se repezea înainte, străduindu-se să facă totul corect. Dar *nu* era posibil să faci totul. Cu cât încerca el mai mult să demonstreze cât de neînsemnat se simțea, cu atât mai stăruitor se asigura ea că nu se va observa. Și, cu fiecare zi care trecea, el devenise tot mai conștient că de fapt ceea ce făcea nu conta. Ea nu mai avea nevoie de el.

Poate că nu avusese niciodată.

Era ca un vagon lipsit de importanță atașat la trenul vieții ei.

Ea nu înțelesese absolut deloc cum se simțea el în realitate. Că plictiseala și anticiparea îl sufocau încet și sigur. Că jumătate din viața lui se dusesse și că restul avea să arate ca în prezent. Că niciodată nu va mai fi nimic mai mult decât atât. Sosise ceasul când era imposibil să mai amâne tot ceea ce dorea să facă. Tot ce plănuise mereu să facă într-o bună zi. Și ziua aceea venise. Toate visurile și speranțele pe care le respinsese supus începeau să strige, întrebându-l din ce în ce mai imperios ce trebuiau ele să facă. Ar fi bine să-l abandoneze sau să rămână și, dacă da, pentru ce? De ce să rămână când el avea de gând să le lase neîmplinite?

Se gândi la părinții lui care trăiau în casa lor din Katrineholm, casa achitată integral. Toate lucrurile puse la punct și în rânduală. Unul lângă altul seară de seară, stând în fața televizorului în fotoliile lor uzate cu spătar reglabil. Orice conversație încetase de mult. Orice apreciere, orice așteptare, orice punct de vedere, totul murise încet, dar sigur, de moarte naturală, cu mulți ani în urmă, din lipsă de atenție. Singurul lucru rămas era un reproș reciproc pentru tot ceea ce rataseră, tot ceea ce

pierduseră. Faptul că nu fuseseră capabili să-și ofere unul celuilalt mai mult, și asta în urmă cu mulți ani, iar acum era deja prea târziu. La douăzeci de metri distanță de fotoliile lor se aflau liniile de cale ferată și la fiecare oră, an după an, trecuseră trenuri care ar fi putut să-i ducă de acolo. Deja se împăcaseră cu faptul că trenurile lor plecaseră cu mult timp în urmă, în ciuda faptului că alte trenuri continuau să treacă huruind asurzitor și zornăind geamul veșnic strălucitor de la fereastra sufrageriei lor. Nu cumpăraseră niciodată o cabană de vară, deși banii primiți după vânzarea firmei de mașini a tatălui le-ar fi permis asta cu ușurință. Nu călătoriseră niciodată. Ca și cum o simplă deplasare fizică ar fi adus cu sine un soi de amenințare la adresa vieții lor. Trecuse multă vreme de când reușiseră să se organizeze și să meargă cu mașina sute de kilometri până la Stockholm. Nici măcar nu ajunseseră la ziua de naștere a lui Axel când acesta împlinise șase ani; trimiseseră cu întârziere o felicitare cu semnaturile lor și o bancnotă de o sută de coroane. În loc să participe la reuniunile de familie, stăteau acasă și se mulțumeau cu sentimentele lor de inferioritate, exacerbate de părinții Evei, cu gradele lor academice și cu prietenii lor intelectuali. Întemnițați în propriile existențe, rămăneau pe loc, înverșunați și măcinați de griji.

Ca și cum fiecare ar fi fost luat ostatic de celălalt, înspăimântat de eventualitatea singurătății.

Cu coada ochiului, își dădu seama că ea stătea nemișcată în living. Sonorul televizorului se auzea cu întreruperi ca un impuls sincronizat cu bătăile inimii sale.

Simțea o nevoie disperată să câștige timp, să se agăte de ceva care îl ținea încă ancorat în vechile obișnuințe.

– Ai cumpărat lapte în drum spre casă?

Ea nu răspunse. Teama îl făcu să simtă o durere persistentă în stomac. De ce oare nu tăcuse?

– Nu poți să închizi televizorul?

Degetul său arătător reacționează automat, dar apăsă butonul greșit. O secundă de ezitare și creierul său hotărî să nu mai

încerce din nou. Sentimentul de bruscă nesupunere ignoră teama. Era cel care deținea controlul.

– Ai întâlnit pe altcineva?

– Nu.

Buzele sale căpătară forma răspunsului său. Ca o cornișă ieșită în afară, povărnindu-se spre prăpastie. Ce avea de gând să facă acolo? Pe o cornișă la jumătatea drumului între a fi într-un loc sau în altul.

– De când ai impresia asta?

– Nu știu.

– Păi, cu aproximație, de două săptămâni sau de doi ani?

Parc-ar fi dintotdeauna.

– Cam de un an.

Cum ar putea vreodată să-i explice? Cum ar avea curajul să rostească cuvintele? Ce s-ar întâmpla atunci când i-ar spune că de șapte luni el era în alt loc în fiecare secundă a zilei?

Cu ea.

Ea, cea care apăruse cu totul surprinzător, năvălind ca o furtună în sufletul său, și care îi dăduse un motiv să dorească să se ridice din pat dimineata. Cea care îi redase dorința și pofta de viață. Cea care deschisese toate ușile din sufletul său, pe care el le zăvorâse cu mult timp în urmă, și care reușise să găsească cheile unor încăperi despre care nici măcar el nu știuse că existau. Cea care îl percepuse cum era în realitate, cea care îl făcuse să dorească să rădă din nou și să vrea să trăiască. Cea care îl făcuse să se simtă dorit, inteligent și plin de energie.

Să simtă că merita să fie iubit.

– Dar de ce? Și cum ți-ai imaginat că am putea rezolva situația asta?

El nu știa și nici măcar nu trebuia să mintă. În dormitor se afla fiul său de șase ani. Cum ar putea să facă ceea ce își dorea cu adevărat și să mai fie în stare să-l privească în ochi din nou?

Și cum ar putea să se privească în ochi dacă ar rămâne și ar spune nu iubirii uriașe pe care o descoperise?

Ura puse stăpânire pe el pentru o clipă. Dacă n-ai fi fost ea, cea care stătea la câțiva metri distanță de el în living, atunci ar putea...

Plină de acuze, ea va reuși să transforme toată bucuria pe care o simțea el în rușine și vină. Să-l compromită. Să-l facă să pară ticălos și josnic.

El nu dorea decât să fie capabil să simtă cum era să trăiești din nou.

– Nu ne mai simțim bine împreună.

Se auzi și-și dădu seama cât de stupid sunase. Al naibii de stupid. Întotdeauna îl făcea să se simtă inferior.

Simți privirea ei ca pe o acuzație fizică. Era complet nemișcat.

Trecu o eternitate înainte ca ea să se retragă în sfârșit definiiv și să se îndrepte spre dormitor.

El se lăsă pe spate și închise ochii.

Un singur lucru mai dorea.

Unul singur.

Ca ea să fie acolo alături de el, să-l îmbrățișeze strâns și să spună că totul avea să fie în curând foarte bine.

Pentru moment era salvat, dar numai provizoriu.

Începând din clipa aceea, casa lor era un câmp minat.

3

– Mai ai nevoie de ceva în seara asta?

Era infirmiera de noapte care stătea în pragul ușii. Într-o mână ținea o tavă cu pahare gradate pentru administrarea medicamentelor, iar cealaltă îi era fixată ferm pe clanța ușii. Părea încordată.

– Nu, mulțumesc, ne simțim bine acum. Nu-i așa, Anna?

Ultimele rămășițe de fiertură de ovăz trecură repede prin cateter în stomacul ei și el îi mângâie ușor fruntea. Infirmiera de noapte ezită o clipă și schiță un zâmbet fugar în direcția lui.

– Noapte bună, atunci. Și nu uita că doctorul Sahlstedt dorește să discute cu tine dimineață, înainte să pleci.

Cum ar putea să uite? Era limpede că femeia nu-l cunoștea.

– Nu, nu voi uita.

Ea zâmbi din nou și închise ușa în urma ei. Era nouă în secție și el nu-i știa numele. Era o mare fluctuație de personal, și el renunțase să se mai străduiască să-și amintească numele lor. În secret era mulțumit că spitalul se afla mereu în deficit de personal. La început, prezența sa constantă stârnise iritare printre membrii personalului, dar în ultimul an toți dovediseră foarte multă înțelegere. Uneori chiar se bazau prea mult pe el și o dată, când se blocase în trafic și întârziase, uitaseră să schimbe punga de la cateter. Asta îl făcuse și mai conștient de faptul că, fără el, ea nu ar avea parte de recuperarea de care avea atâta nevoie. Dacă nu puteau nici măcar să-și aducă aminte să schimbe punga.